

[Erik Eriksen.]

radikale og socialdemokrater, men venstre sagde nej og har derfor ansvaret for ministeriets fortsættelse. Det er jo ganske tydeligt, at det ærede medlem er kommet godt op at køre, ligefra det øjeblik han blev taget op i statsministerens vogn for at tage på den kendte køretur til Fredensborg. Jeg kunne fristes til at sige, at det ærede medlem er jo blevet blaffer — De ved, dem, der står i vejkanten med tommelfingeren —, men jeg må komplimentere den højtærede statsminister for, at han i dobbelt betydning kan køre det ærede medlem på denne måde og alligevel give ham følelsen af at bevare en vis bevægelsesfrihed. Jeg tror, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard vil komme til at fortryde det, jeg kalder denne blaffer-virksomhed. (Bertel Dahlgaard; Hvad er det, De siger?). Ja, disse blaffere, det er dem, der står ved vejkanten med tommelfingeren i vejret og beder om at få lov til at køre med, og det ærede medlem ved jo også, at disse folk ikke er særlig velset, heller ikke af dem, der kører vognen; de er noget ængstelige, for man ved, at det kan være farligt at tage blaffere op at køre, hvis man ikke har en særlig forsikring. Og det ved jeg jo ikke om er tilfældet her.

Forholdet i al sin enkelthed er jo dette, at det ærede medlem slet ikke er stolt af, at ministeriet fortsætter, og for så at stive det af er det, han prøver på, om han ikke kunne få det tilsat en vis del liberalisme. Afdøde dr. Munch turde jo som leder af sit parti nok gå ind i en socialdemokratisk regering, men såvidt jeg har forstået, så hverken vil eller tør den nuværende radikale ledelse gøre det, medmindre vi andre vil være med, og når vi så ikke vil det, ser man kun een udvej: så skal socialdemokratiet fortsætte alene.

Det ærede medlem havde den frimodighed at sige, at jeg havde fordrejet en udtalelse af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), en udtalelse om, at socialdemokratiet altid skulle være i regeringen. Min udtalelse lød — og jeg kan gengive dette efter fortrykket med den højtærede formands til-ladelse:

„Såvidt jeg har forstået, er det det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), der har gjort den mageløse opdagelse, at hvad der end sker, hvad socialdemokratiet end gør eller ikke gør, så skal der i hvert fald ikke kunne dannes nogen regering uden om det.“

Min udtalelse bygger bl. a. på den tale, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) holdt på det radikale landsmøde i Odense

i maj 1949, og denne tale gengives i bladet „Politiken“ under overskriften: „Socialdemokratiet må ikke holdes udenfor regeringsansvaret“. (Jørgen Jørgensen [Lejre]: Hvad stod der i talen? Det var mere interessant at få at vide!). Ja, nu skal jeg komme til, hvad der stod i talen. Det ærede medlem siger noget underlig inkonsekvent i talen; han begynder med at sige, at det er blevet sagt, at vi alle er liberale, men det passer ikke, for vort samfundssyn er forskelligt, og så kommer det, jeg vil kalde den mærkelige konklusion: en samling af ikke-socialistiske partier, vendt mod det store arbejderparti, vil af vide kredse udenfor arbejderbevægelsen blive opfattet som et forsøg på, at de besiddende her i landet rotter sig sammen mod de besiddelsesløse, en politik, som Hørup engang fuldkommen rigtigt betegnede som den mest lumpne af al politik.

Der er efter min opfattelse ingen, der kan tage fejl af denne udtalelse, og hvis jeg blader frem i arkivet, vil jeg også kunne finde et nummer af „Social-Demokraten“, hvori en leder om denne tale giver udtryk for, at bladet har forstået den ganske på samme måde, som vi andre har, idet bladet skriver — og jeg må igen have lov til at citere —, at

„hr. Jørgen Jørgensen blot har taget den sandhed til efterretning, at der i dette land ikke kan regeres udenom socialdemokratiet“.

Hvis min udtalelse skal kaldes en fordrejelse, så har jeg nu meget svært ved at forstå det. Der er ingen, der har hørt eller læst det ærede medlems udtalelser om disse ting, som er i tvivl om, hvad meningen er.

Øvrigt var den radikale ordfører ligesom statsministeren inde på nødvendigheden af samarbejde, af at vi skulle tale os tilrette. Der er ingen, der modsiger det, men det kræver jo en fælles indsats, det kræver en fælles god vilje, det kræver resignation. Og jeg kan ikke lade være med at stille det spørgsmål, hvorledes har nu egentlig det radikale partis indsats været for at skabe dette samarbejde? Hvad har det ærede parti gjort for, at vi skal tale os tilrette? Hvor finder jeg f. eks. i de radikales forsvars- og udenrigspolitik nogen særlig indsats for at skabe samling? Er det ikke sådan, at det er af fundamental betydning i en tid, hvor det i alle henseender er svært for de små nationer, at der findes en enig rigsdag, som for landets skyld har talt sig tilrette, eller er det sådan, at samarbejdspolitikken, viljen til at bøje sig og finde kompromisset, kun gælder os andre? Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards